

**lördag
& söndag**

Annat var det förr...

**— när Wächter
lirade i Hamburg**

■ Feglir — det var vad Hamburger SV körde med mot IFK Göteborg. Annat var det på Wächters tid.

■ I dag avslöjar han hur det gick till 1927, när han spelade i HSV:s sjunde (!) pojklag.

■ I sektionen lördag/söndag i dag rapporterar också Kuriren Thomas Poetsch från det beryktade kulturhuset Centre Pompidou i Paris, till det yttre mest likt en oljeborrplattform...

■ På lördag/söndag möter du också Shakin' Stevens, örebrottejen Anna Hellström som räddade "Spanska flugan", och schackmästaren Aljechin. Märkligare får man leta efter.

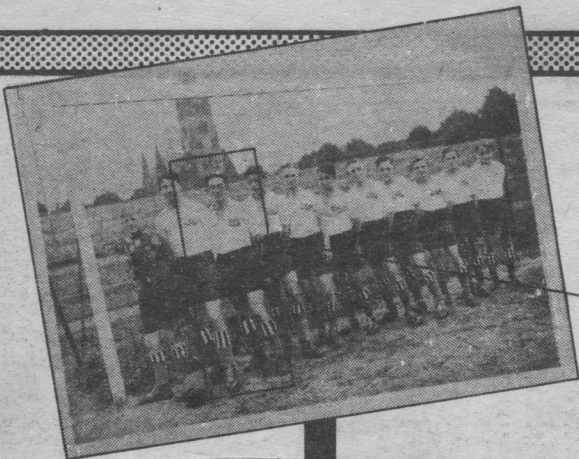
Sidorna 21—31

På den tiden när Hamburger SV ännu var ett hyggligt lag...

8/5 82

23

**Michaël
Wächter**

■ **Hamburger Sport Verein**, i Tyskland enbart kallat HSV som uttalas Ha-Ess-Fau- är en av Tysklands äldsta fotbollsklubbar, grundad 1887. Klubbens gästspel i Göteborg väcker speciella minnen hos mig.

På tjugotalet var jag aktiv medlem i klubben. Jag började 1925 i klubbens 6:e pojklag i fotboll som högerback. Jag var nog inget vidare och flyttades ner till 7:e pojklaget. Fler pojklag fanns inte.

■ Men jag tränade flitigt och belönades med att få spela i 5:e pojklaget som center.

Den tiden spelades fotboll enligt den nu närmast glömda modellen 5:3:2. Vi hade utvecklat en alldeles speciell strategi. Jag var för min ålder ganska storväxt och kunde springa fort. Vår vänsterinner, en tekniskt mycket skicklig spelare, fick skjuta bollen långt fram där det helst inte fanns någon motståndare. Jag fick rusa fram som skjuten ur en kanon och göra mål. Denna enkla taktik fungerade så väl att vi vann vår serie. Då flyttades jag upp till 2:a pojklaget.

■ Vid ett tillfälle fick jag hoppa in som reserv i första pojklaget som högerytter och fick vara kvar i laget. Uppriktigt sagt tror jag inte att det var tack vare mitt fotbollskunnande utan snarare för att jag kunde så många roliga historier som mina kamrater uppskattade. Historierna hade jag fått av min 9 år äldre bror som var skådespelare och en ouslinlig källa till inte alltid riktigt anständiga skämt.

Apropå en

fotbollsmatch

■ Höjdpunkten i min fotbollskarriär nådde jag när vi utsågs att spela en förmatch till en viktig match i den nordtyska fotbollsligan. Någon bundesliga fanns inte ännu utan fotbollsklubbarna tävlade i 4 regionala ligor. Vinnarna i dessa fick sedan kämpa om det tyska fotbollsmästerskapet. Förmatchen gick av stapeln på HSV:s egen fotbollsarena belägen alldeles intill den tennisanläggning på vilken senare bl a Björn Borg framträdde i de öppna inte nationella tennistävlingarna i Hamburg.

Där var också HSV:s-klubbhus beläget i en gammal stor patriciervilla med omklädnings-, klubblokaler och en förnämlig restaurant. Huvudmatchen spelades mellan HSV och arvfien den Holstein Kiel som då alltid var HSV:s argaste konkurrent om det nordtyska mästerskapet.

■ Som motståndare hade vi bjudit in ett pojklag från Preussen Berlin en av dåtidens stora fotbollsklubbar i Berlin. Vi förlorade med 0:1. Jag var nog inte direkt ett fynd, men gjorde inte heller bort mig. Jag var omåttligt stolt över att få representera klubben inför en publik på drygt 20.000 personer.

Min karriär som fotbollsspelare tog slut, när någon i klubben trodde sig ha upptäckt att jag var ett ämne till friidrottare. Löpning på kort distans var min gren och tränaren trodde att jag var någon att satsa på. Jag fick följa ett hårt träningsprogram och förbjöds att fortsätta med att spela fotboll, som inte ansågs vara lämpligt för en blivande friidrottare. Istället fick jag komplettera träningen med utehandboll, som då var en stor sport. Innehandboll var okänt.

■ Utehandboll spelades på fotbollsplaner med 11 man i laget och hade i stort sett samma regler som fotboll.

1929 lämnade jag HSV, som jag älskade. Vid den årliga klubbfesten höll ordföranden, en medicinare med ansiktet fullt av de av tyska akademiker så uppskattade mensurärren, ett tal med antisemitiska inslag som dessutom innehöll en bekännelse till den typ av nationell ideologi som omfattades av den redan då framväxande nationalsocialistiska rörelsen. Jag insåg då att min plats inte var inom den borgerliga idrottsrörelsen och anslöt mig till den starka arbetaridrottsrörelsen som hade sin egen organisation och ideologi.

■ Dåtidens stora spelare i HSV mästarelaget var en centertank som hette Tull Harder. Han var omåttligt populär, ingick i landslaget och var fruktad för sina snabba genomrusningar som vanligtvis resulterade i mål. Jag råkade någon gång ut för en veritabel utskällning av denne vår fotbollsidol, när jag höll på att busa i våra omklädningslokaler. Detta höjde mitt anseende omåttligt bland kamraterna. Att bli utskälld av den store Tull Harder ansågs vara en stor utmärkelse.

■ Tull Harder visade sig efter Hitlers makttillträde snabbt i SS-uniform. Han hade kanske varit medlem i SS redan före Hitlers seger. Han dog hjältedöden i Hitlers världserövringskrig.